

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 10 — Octubre del 1985

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	311
50.—Carta als sacerdots: Per a unes línies pastorals davant el nou curs.	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
51.—Encara el Congrés.	
52.—Joventut i missions.	
CONSELL DE PRESBITERI	319
Full informatiu del mes de juny.	
DE SECRETARIA GENERAL	320
Nomenaments.	
Jornades a celebrar.	
Seminari.	
DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI	323
Orientacions pastorals sobre catequesi.	
INFORMACIÓ DIOCESANA	328
Activitats del Sr. Bisbe.	
Del Congrés "Evangelització i home d'avui": Missatge del Congrés; Paraules del Papa Joan Pau II als congressistes.	
DE LA SANTA SEU	335
Missatge del Papa per al Domund 85.	
Missatge del Papa pel dia de les migracions.	
Comunicat de premsa sobre la Jornada mundial de la pau 1986.	
DE LA NUNCIATURA APOSTÒLICA	347
Carta de salutació del nou Nunci.	
NECROLOGIA	348
Dn. Vicente Mayor Gimeno, fundador de la Mutualitat del clergat.	

Núm. 10 — Octubre del 1985

DOCUMENTS DEL BISBE

50. CARTA ALS SACERDOTS

PER A UNES LÍNIES PASTORALS DAVANT EL NOU CURS

Estimats sacerdots,

Després de les festes i de l'estiu, a punt ja d'entrar la tardor, comença un nou curs que, per a la nostra Església de Menorca, ha d'ésser una continuació dels plans i objectius que fa estona ens hem proposat.

Amb aquestes meves paraules, dirigides a tots vosaltres, estimats sacerdots, voldria animar-vos i entusiasmar-vos per a la tasca que tenim al davant. I aquesta animació i entusiasme que vull infondre-vos a tots, és el primer punt a tocar, en començar una nova marxa en el camí de la vida.

Anim i coratge.

Perquè ens convé i ens és ben necessari a tots una mica més d'ànims i de coratge. M'he entemut, després dels vuit anys que ja fa que som entre vosaltres, que un dels trets més dominants a la nostra illa és una sensibilitat que ens fa fluctuar i canviar el nostre ànim ben de veres. Som molt sensibles als èxits i als fracassos. I ens deixam influir molt fàcilment per lo que qualque persona ens diu o comenta. Ho he experimentat en molta de gent nostra tot açò que vos dic. I tan prest esteim contents i satisfets com, al moment, ens domina la depressió i ens costa de superar esforçadament les dificultats i els problemes que tenim i que massa de vegades magnificam i engrandim sense més fonament.

Sé que amb tot açò s'hi ha de comptar. I, és ver, som així i no d'una altra manera. Però açò no pot comportar que, llavors, ens sembli que tot va malament, que no hi ha res a fer, que la nostra Església té

molt de descrèdit i cada dia li manca més credibilitat i que, de cada vegada més, les coses van per mal camí i tot anirà avall.

El Papa Joan XXIII, ja ho sabeu, rallava dels "profetes de calamitats", en el seu discurs d'inauguració del Concili, l'11 d'octubre del 1962. I ho pintava així: "En l'exercici quotidià del nostre ministeri arriben qualque vegada a les nostres oïdes, ferint-nos, certes insinuacions d'ànimes que, encara que dutes per zel ardent, no tenen el sentit de la discreció i de la mesura. Són aquells qui en el temps moderns no més veuen prevaricació i ruïna. Diuen i repeteixen que la nostra hora, en comparació amb les passades, ha empitjorat".

Hauríem de tenir més sentit de discreció i de mesura. Una discreció i una mesura que ens fessin veure, certament, la realitat de les coses i les dificultats, preocupacions i problemes que tenim. Però, al mateix temps, una discreció i una mesura que sabessin valorar també les virtuts que posseïm i les passes que s'intenten i que també és van donant cap endavant, malgrat les circumstàncies adverses, no massa favorables a l'Església ni a la fe que professam i vivim, degut als costums i maneres de fer que no consonen del tot amb la nostra doctrina, induint la nostra gent a una indiferència religiosa que es va fent preocupant.

Aquest voldria que fos el primer objectiu personal de cada un de nosaltres. Si tenim fe, si creim que som instruments posats a les mans de Déu, si estimam la nostra Església i aquest món que ens ha tocat de viure, no valen excuses ni pretextos per deixar de fer la nostra feina i perdre els ànims i l'entusiasme que ens reclama.

A més, pensar-se i somiar que tot sempre ha d'anar bé en aquest món i en la nostra Església, i que no es poden admetre equivocacions i errades, és, com deis molt gràficament, mesclar ous amb caragols. Voler-ho tot, i exigir-ho als altres, perfecte, matemàtic, exacte, ben pensat i ben realitzat, sense cap fall, és no conèixer ni adonar-se que som homes i que la nostra Església està formada precisament per gent imperfecta i pecadora. La utopia del Regne de Déu inclou exactament el començ d'un camí, on ara som, cap a la plenitud i perfecció que aconseguirem després. O és que només hem de fiar-nos i confiar en nosaltres mateixos i en els nostres sols esforços?

Hem d'aprendre cada dia la lliçó de l'apòstol Pau. Allò que ell escrivia en la segona carta als cristians de Corint, després d'haver-los manifestat humilment les grans visions i els indescriptibles favors rebuts de Déu: "En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més com més dèbils són les teves forces. Per açò estic content de gloriarme de les meves flaqueses; gràcies a elles, tenc dins mi la força de Crist. M'agrada ser dèbil... Quan som dèbil és quan som realment fort".

Esperança.

I ara encet el segon punt: el de l'esperança.

Ho hem de confessar sincerament: ens en manca molta d'esperança. I rall de l'esperança, com a virtut teològica. No donam massa de vegades més importància al que nosaltres feim, i confiam més en la saviesa humana i en la intel·ligència i en la personalitat que tenim, que no en l'acció de l'Esperit que ens empeny a la tasca?

Per obtenir més esperança, hem de ser més humils, hem de sebre comptar amb els altres germans i, sobretot, hem d'aprofitar tot el que de bo i de gràcia tenen els altres, evitant les crítiques i els ensorraments que podem fer del pròxim. Qui hi ha que no ens pugui ensenyar alguna cosa i del qual podem aprendre per a la nostra tasca pastoral? També una vida més espiritual i d'oració ha d'enfortir-nos per a l'acció.

Febles, però forts en el Senyor; esperançats, sense defalliments ni desencants, malgrat tot i malgrat nosaltres mateixos, l'amor i l'afecte que tenim als nostres fills ens donaran coratge i esperança per a una feina pastoral eficaç i fructífera. El servei que feim i hem de fer a la nostra Església, al Poble a nosaltres confiat, per dur-lo, en mig del món, cap al Regne és el que ens urgeix i ens anima.

M'agradaria que com sant Pau deia als cristians de Tessalònica, en la primera carta que els va escriure, nosaltres també poguéssim dir: "Com a apòstols de Crist vos hauríem pogut fer sentir el pes de la nostra missió, però entre vosaltres ens vam fer amables, com les mares quan acaricien els seus fills. Així, amb el desig de guanyar-vos no solament vos volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que vos vau fer estimar".

Dites aquestes coses, que són fruit de l'amor que vos profés, estimats germans sacerdots, i que fan referència particular a cada un de vosaltres, ara és convenient apuntar aquells objectius que, enmig de la feina de cada dia, volem considerar i obtenir com a més assenyalats per al curs que comença.

Consell diocesà de pastoral.

En primer lloc, m'he de referir al Consell Diocesà de Pastoral. Està funcionant ja una Comissió gestora per dur endavant tot aquest assumpte. El Consell del presbiteri fa estona que malda per tirar endavant aquest altre Consell. Té les seves dificultats i és necessari que tots posem el nostre esforç per què sigui una realitat ben prompte.

En les meves catequesis, orals i escrites, he insistit molt en la corresponsabilitat de tots i molt particularment m'he dedicat a desvetllar la dels nostres feels més compromesos. Necessitam escoltar la veu de tots. Per açò, és el meu desig que el Consell Diocesà de pastoral sigui un òrgan viu d'assessorament i també de coordinació pastoral. La funció d'aquest Consell és "investigar, considerar i donar conclusions pràctiques referents a les obres d'apostolat". I vull que serveixi també "per a la mútua coordinació de les diverses associacions i obres seglars respectant sempre l'autonomia de cada una d'elles".

Convè, idò, un engrescament i, sobretot, una sinceritat i un viu desig de tots perquè l'ambient sigui propici perquè durant aquest curs que començam es vagi fent eficaç feina en aquest sentit. Ho esper molt confiadament de tots vosaltres.

7è Centenari de la reconquesta.

També tenim a la vista el 7è Centenari de la reconquesta de Menorca pel rei Alfons. La Comissió constituïda "ad hoc" ha fet diverses reunions i es proposa accelerar la marxa durant aquest curs per deixar aclarit i a punt tot el que sigui necessari per a una celebració digna i pastoralment fructuosa. Anirem informant de les passes que es vagin donant i, certament, demanarem també la col.laboració de molts de vosaltres.

2a Visita Pastoral.

He pensat també començar la meua segona Visita Pastoral a la diòcesi, durant aquest curs. Prest els Srs. Rectors rebran un qüestionari per a contestar-lo, el qual m'ajudarà a discernir el programa i la manera pràctica de fer la visita pastoral. Més endavant aniré comunicant el que sigui necessari per poder-la fer amb fruit de tots.

Catequesi.

Convé preparar bé la catequesi que s'ha de fer a totes les parròquies i centres. Ja sabeu que, a l'entorn de la festa del Pilar, tindrem un curset pels nostres catequistes que es celebrarà al Col·legi de sant Josep, a Maó. Enguany hi volem afegir un temps dedicat als capellans. Desig que hi assistigueu tots. La Delegació de Catequesi enviarà pròximament el programa.

Tornant a la catequesi parroquial, preocupau-vos molt dels vostres

catequistes i de la seva formació. A més de la preparació que se'ls fa per a donar la catequesi setmanal, haurien de tenir també qualque classe intensiva que es podria donar per arxiprestats o bé parroquialment, aprofitant, per exemple, qualque cap de setmana, o com millor us sembli i vagi més bé. Però no descuideu aquesta preparació. És essencial.

Per evangelitzar i ser evangelitzats.

Tot açò que vos estic dient ho tenia escrit abans de partir cap a Madrid per assistir al Congrés d'evangelització. Ara, acabat el Congrés i retornat a l'illa, ho acab amb més il·lusió i desitjant que els bons propòsits i el coratge que ens ha donat la celebració del Congrés fructifiqui a la nostra diòcesi en aquesta nova etapa que hem d'encetar.

Perquè, a més de tot el que fins ara he insinuat, encara ens resta la feina de cada dia i altres temes que no podem oblidar. Tenim a punt el Directori sacramental i el de l'economia, per aplicar les noves normes disciplinars i que, si Déu vol, publicarem ben prest. Tenim en marxa altres camps, com el de Càritas, la Joventut, la revisió de Maó, etc. que hem de dur a bon terme. Són les estructures o infraestructures que han de donar-nos pas cap a la missió essencial que tenim proposada: una diòcesi revisada, posada al dia per ser més evangelitzadora i, al mateix temps, més evangelitzada.

Anam cap a una Església de comunió i de corresponsabilitat. La feina que ha fet el Congrés d'evangelització ens ajudarà molt per anar continuant la tasca de cada dia. El temps present ens empeny, tal com es va dir al Congrés, a fer una Església "més encarnada en el món", més solidària en el seus membres, més missionera a casa i a fora de casa, més evangelitzadora que sacramentalitzadora, més inculturada, més marcada per un nou estil de fer i d'actuar, més acostumada a analitzar, projectar i actuar junts, més evitadora de la disgregació i dels antagonismes propis, més coherent amb el missatge que Jesús va venir a donar-nos.

Tota una tradició i un treball efectuat al llarg dels segles pels nostres avantpassats ens urgeix a continuar la seva tasca. Des del bisbe Sever, el nostre Pare en la fe, fins als nostres dies l'Església a Menorca ha predicat l'evangeli i ha donat exemples ben preclars de seguiment de Jesús. Continuem aquesta tasca amb ànim i coratge, pensant i sabent que som instruments posats a les mans de l'Esperit i que, malgrat tots els defectes i pecats, hem d'anar fent el camí de l'amor a Déu i als germans, servint-los amb tota constància i assiduitat.

Que el Senyor vulgui beneir els nostres esforços, tal com jo de tot cor vos beneesc en l'amistat i l'afecte que vos profés i ens professam.

51. ENCARA EL CONGRÉS

(6-10-85)

Vos dec la meva reflexió i un petit comentari sobre el Congrés "Evangelització i home d'avui", celebrat a Madrid la segona setmana del passat mes de setembre. Ja n'haureu llegit cosa a molts de llocs i sabeu també de la bona representació de la nostra diòcesi amb 14 assistents.

En sortir de l'Eucaristia concelebrada i molt viscuda, que va posar punt final al Congrés, el dissabte, dia 14, les cares dels assembleistes demostraven abastament la satisfacció pel coronament del Congrés, d'una organització quasi perfecta.

Interessaven, però, més que l'organització i la tècnica, els continguts de les quatre ponències i el diàleg i discussió dels nou sectors en què es dividia el treball a realitzar al capvespre. La meva reflexió-comentari la vull dir amb aquests punts:

—El Congrés, certament, era una mostra fefaent de la nostra Església a Espanya. Generalment es donaven les tendències, opinions i línies que dominen avui, potser amb certa inclinació cap a un front progressiu.

—Els assembleistes hi van anar per a fer feina i en van fer fins al darrer moment. No es pot negar que la immensa majoria dels assistents eren agents de pastoral, compromesos i addictes, que estimen l'Església i d'estona que tenen tasques encomanades en les seves diòcesis, a primera fila.

—Donava la impressió, i rallant amb uns i altres, s'anava confirmant, que tothom estava al corrent del moment en què viu la nostra Església, i que ara, aprofitant aquest magne esdeveniment, era l'hora i convenia influir i expressar-se lliurement per empènyer l'Església cap a un compromís totalment evangèlic. Sonava una melodia insistent: mans a l'obra! A fer feina, sense discussions, units en l'acció per dir i dur la Bona Notícia als homes i dones d'avui.

—Les propostes conclusives presentades donen un signe de progressió i de vitalitat, que, sens dubte, s'ha d'empeltar a l'arbre secular de l'Església, si és que volem sortir endavant cap al món del nostre temps.

Vos he dit quatre punts generals del Congrés que, em sembla, són aptes per engrescar-nos a la feina i per donar gràcies a Déu per l'èxit que representen en els moments actuals.

Però açò, tot el Congrés, és com la preparació i el llançament d'una nova etapa en el procés postconciliar. Ara arriba l'hora de la feina i de

no desmentir amb els nostres fets i actuacions tot el que ha significat aquesta gran Assemblea. El Post-congrés té la paraula. Començant pels bisbes que l'han d'assumir i acabant per tots i cada un dels nostres feels més compromesos i animats a fer feina per l'Evangelí de Jesús. Idò, mans a l'obra!

52. JOVENTUT I MISSIONS

(20-10.85)

La temàtica d'aquest any per a la jornada del DOMUND (Diumenge mundial de la propagació de la fe) és la joventut. El lema ja ho indica clarament: "Joves per a una missió sense fronteres". I vol ser també una col.laboració a l'any internacional de la joventut que s'està celebrant.

Certament que el DOMUND té una finalitat invariable. La seva intenció fonamental, en paraules del Papa Joan Pau II és "sensibilitzar, és a dir, interessar, educar i implicar en la causa missionera a tots els fills de l'Església, fent que s'adonin que el manament evarigèlic és d'una validesa perenne" i consisteix en proclamar l'evangelí i implantar l'Església en tot el món.

Aquest any, idò, va dirigit als joves. I vol oferir a ells principalment aquest gran ideal que és l'anunci del Regne de Déu, la Bona Notícia que va venir a dur-nos Jesús, aquell jove de Natzaret que va començar la seva predicació dient-nos: "Convertiu-vos i creis en l'Evangelí".

Aquesta missió de Jesucrist, en la qual l'Església és col.laboradora, hauria d'entusiasmar els nostres joves. L'evangelí comunica una eterna joventut. Al cap de dos mil anys, la nostra Església continua àgil i esperançada, malgrat tot, per anar missionant sense fronteres totes les parts del món. I esteim ben segurs que no mancaran mai missioners, joves emprenedors, plens de magnanimitat, d'autenticitat i d'ideals per escampar la bona llavor de l'evangelí de Jesucrist. La missió que Crist va confiar a la seva Església sempre haurà d'estar en mans i en cors joves que han sentit l'impuls de l'Esperit per cooperar en l'obra de la salvació universal i total realitzada per Jesús.

Si aquest és l'objectiu essencial de l'evangelització, ara precisament ens mancaran joves decidits i generosos per aquesta tasca? L'autenticitat i la realització que tant cerquen els joves d'avui pot passar, i més que per altres bandes, per aquesta generositat en la seva col.laboració evangelitzadora. Si la nostra joventut cerca horitzons amples i dignes d'ésser aconseguits, podrà dir qualcú que aquests que se'ns ofereixen en l'evangelí de Jesús no seran capaços d'emgrescar el nostre jovent?

a) dur a terme, a terme, a nivell de mentalització i organització la formació del Consell Diocesà de Pastoral i els Consells parroquials, en la línia de la plena integració dels segats en la pastoral, i
b) des dels recessos i la reflexió en grups de preveres, estudiar i portar a terme d'acord en aquells punts que incidixen directament en la línia de la pastoral diocesana.

3.- DAVANT DEL PROXIM CURS

El dimecres, dia 2 d'octubre, tindrà lloc la primera reunió del Consell del Presbiteri corresponent al proper curs. En ella es connectarà el calendari tant de les reunions

CONSELL DEL PRESBITERI

Ciutadells de Menorca, 6 de setembre de 1985

DE SECRETARIA GENERAL

FULL INFORMATIU del mes de Juny

A la darrera sessió que va tenir el Consell del Presbiteri corresponent al mes de juny, concretament el dimecres, dia 19, es van tractar dos assumptes: el primer, referent al Directori d'Economia que havia estat presentat pel Bisbe al Consell del Presbiteri i següentment als respectius arxiprestats, i el segon, referent als objectius per al pròxim curs 1985-86.

1.- DIRECTORI D'ECONOMIA

Fetes les aportacions dels tres arxiprestats, es va procedir a la lectura detallada del document a fi d'incorporar-hi dites aportacions. Deixant de banda els detalls redaccionals i petites correccions al document, cal subratllar la insistència en la necessitat de la corresponsabilitat diocesana en qüestió d'economia, tant en l'organització com en les actituds.

2. OBJECTIUS PER A 1985-86

També es recullen totes les aportacions dels arxiprestats i es veu la necessitat de seguir treballant en la línia ja traçada: la formació del Consell diocesà de Pastoral.

Ho hem redactat d'aquesta forma:

a) dur a terme, a nivell de mentalització i organització la formació del Consell Diocesà de Pastoral i els Consells parroquials, en la línia de la plena integració dels seglars en la pastoral, i

b) des dels recessos i la reflexió en grups de preveres, estudiar i posar-nos d'acord en aquells punts que incideixen directament en la línia de la pastoral diocesana.

3.- DAVANT DEL PRÒXIM CURS

El dimecres, dia 2 d'octubre, tindrà lloc la primera reunió del Consell del Presbiteri corresponent al pròxim curs. En ella es confeccionarà el calendari tant de les reunions del Consell com dels Arxiprestats.

Ciutadella de Menorca, 6 de setembre de 1.985

Sebastià Taltavull Anglada, secretari.

DE SECRETARIA GENERAL

ORIENTACIONS PASTORALS SOBRE CATEQUESI

Nomenaments.

El dia 2 de juliol el Sr. Bisbe va nomenar el nou consiliari per a l'Associació Diocesana d'Escoltisme, la junta de la qual ha quedat constituïda així:

Consiliari: Rd. Sr. Pere Oléo Cortés.

Delegat: Sr. Esteve Mesquida Carretero.

Tresorer: Sr. Sebastià Pons Palliser.

Responsable de formació: Srta. Isabel Petrus.

També ha estat nomenat Delegat diocesà per al Vè Centenari del Descobriment i evangelització d'Amèrica, el Rd. Sr. Jaume Albert Vidal Pelegrí.

Finalment, el Sr. Bisbe ha presentat per a cap a l'àrea de religió de l'Institut Nacional "Joan Ramis i Ramis", de Maó el Sr. Joan Febrer Rotger, i per professor de religió del mateix Institut a Javier Martín.

Jornades a celebrar.

Per aquest mes d'octubre s'ha de celebrar, el dia 20, la Jornada del DOMUND i el dia 27 el dia del Papa, les dues amb col·lecta. El 3 de novembre es celebra el dia de les Migracions. Recordau també que el dia

17 del proper mes de novembre, tercer diumenge del mes, celebrarem, amb col·lecta, la jornada de l'Ajuda a l'Església diocesana".

Seminari.

S'inaugurà el curs 1985-86 el dia 3 d'octubre, dijous, a les 8'15 del capvespre amb la celebració de l'Eucaristia i acte oficial de començament. Aquest any hi ha al Seminari 8 seminaristes, dels quals quatre faran segon curs, tres, primer i un continua a l'Escola de Formació professional. A més del professors nomenats el curs passat, per aquest any s'hi afegeixen els Srs. Miquel Casanovas Anglada, Vicenç Macián Colera, Llorenç Vidal Pelegrí, Antoni Subirats, Manolo Bonet i Florenci Sastre Portella.

Ciudadela de Menorca, 5 de setembre de 1985

DE SECRETARIA GENERAL

Nomenaments.

El dia 2 de juliol el Sr. Bisbe va nomenar el nou consiliari per a l'Associació Diocesana d'Escoltisme, la junta de la qual ha quedat constituïda així:

Consiliari: R. Sr. Pere Oliba Corfès.

Delegat: Sr. Esteve Mesquida Caratero.

Tresorer: Sr. Sebastià Pons Palliser.

Responsable de formació: Sra. Isabel Petrus.

També ha estat nomenat Delegat diocesà per al Vè Centenari del Descobriment i evangelització d'Amèrica, el R. Sr. Jaume Albert Vidal Pelegrí.

Finalment, el Sr. Bisbe ha presentat per a cap a l'àrea de religió de l'Institut Nacional "Joan Ramis i Ramis", de Mò el Sr. Joan Ferrer Roger, i per professor de religió del mateix Institut a Javier Martín.

Jornades a celebrar.

Per aquest mes d'octubre s'ha de celebrar, el dia 20, la Jornada del DOMUND i el dia 27 el dia del Papa, les dues amb col·lecta. El 3 de novembre es celebra el dia de les Migracions. Recordau també que el dia

DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI

(Del Butlletí del Bisbat de Girona (juny 1985), copiam aquest text, escrit pel bisbe d'aquella diòcesi).

ORIENTACIONS PASTORALS SOBRE CATEQUESI

0. **Documentació bàsica:** Directori General de Catequesi — "Catechesi tradendae" — La Catequesi de la Comunitat — Fons bàsic per als catecismes de les diòcesis catalanes.

Aquests documents haurien de ser a totes les biblioteques dels preveres que fan catequesi.

1. **L'Església, i amb l'Església els seus pastors, és enviada al món a anunciar Crist, el Senyor.**

És una missió de corresponsabilitat del poble de batejats. Corresponsabilitat que el prevere, cap de la comunitat que presideix, ha de promoure i orientar, en comunió amb el bisbe i el presbiteri diocesà.

2. **La societat a la qual som enviats s'està configurant amb un pensament que ignora positivament el fet religiós com a fet actualment vàlid.**

La matriu on són engendrats o es formen els nois i els joves, avui fa ras i net de la dimensió transcendent. La societat té uns signes equívocs que cal discernir.

Fins i tot els nois cristians i de famílies cristianes estan sotmesos a l'impacte d'una cultura desacralitzada.

3. **En aquesta situació, l'Església i especialment els seus pastors, tant com guies, han de ser "profetes" que testimonien el Regne.**

Cal passar de predicar el negoci de la salvació individual a pre-

sentar la persona de Jesucrist vivent i estimular el seu seguiment. El tipus de relació de Crist amb els altres, la seva relació amb el Pare del Cel i l'acompliment de la seva obra descobreixen el Crist com l'"afirmació de l'home".

4. La conseqüència és la necessitat d'una catequesi kerigmàtica.

Una catequesi kerigmàtica, és a dir, centrada en l'anunci "Jesucrist Salvador", més que en un discurs especulatiu.

Més semblant als evangelis que a un resum de teologia (D.G.C. núms. 39 i 40).

Una catequesi que té en compte la jerarquia de veritats. "L'existència d'aquesta jerarquia no vol dir que unes veritats pertanyin a la fe més que no pas d'altres, sinó que unes recolzen sobre d'altres de més importants i en són aclarides" (D.G.C. 43; Cat. de la Co. 68-71).

5. En la situació social en què viu el catequitzand, avui, és més apte el mètode inductiu que el deductiu.

El primer parteix de la situació de l'home per passar a oferir-li la salvació de Jesucrist. El segon parteix de la revelació fent abstracció de la situació concreta de l'home.

El primer comporta una major relació amb la vida i ajuda el catequitzand a ser més crític. (D.G.C. 72).

6. La catequesi, tant a nivell diocesà com parroquial, ha d'integrar-se en una pastoral de conjunt.

La catequesi no ajudarà a donar una resposta total de fe a Déu, que se'ns ha revelat en Jesucrist, si no té en compte la dimensió: comunitària, celebrativa, testimonial, de compromís total i missionera.

Això ja diu clarament que l'acció catequètica ha de situar-se en el conjunt de la missió de l'Església (D.G.C. 9).

7. La catequesi ha de ser progressiva i orgànica.

—Progressiva: que tingui en compte l'edat, la situació humana i el nivell de fe dels catequitzands, per fer-los avançar al seu ritme vers una maduresa segons la seva capacitat.

—Orgànica: ha de partir de les veritats nuclears de la fe, presentant-les que en deriven, per tal d'aconseguir una visió coherent de la revelació i una persona creient centrada en el nucli de la fe. (En el Fons bàsic, 2a. i 5a. parts, hom hi trobarà una bona guia).

8. Hi ha una catequesi sistemàtica i una catequesi ocasional.

1.- La primera és la que es dona d'una manera programada i pro-

gressiva fins a arribar a una síntesi. Té com objectiu la formació de la vida de creient en el seu conjunt.

No s'ha d'anar tota la vida a la catequesi, però sí que hi ha determinats períodes de la vida en els quals no hauria de faltar l'oferta d'una catequesi sistemàtica:

- a) la catequesi d'adults, inclosa la tercera edat;
- b) la de joves, inclosos els adolescents;
- c) la d'infants, inclosos els pre-adolescents;
- d) la dels més petits del naixement als 6 anys)
- e) també cal tenir en compte la catequesi especial.

(D.G.C. 43-46; F.B. 2a. part).

II.- Les catequesis ocasionals són les que s'ofereixen amb motiu de la celebració dels sacraments o d'altres situacions personals, eclesials o socials.

Pel que fa a les catequesis sacramentals, el bisbat ha publicat una sèrie de normatives que convé tenir en compte. Cal saber situar-se al nivell de fe del catequitxand, ajudant-lo a veure que el que se li demana d'acudir a unes catequesis o converses no és superar una cursa d'obstacles, sinó ser responsable de la celebració del sacrament i del compromís que comporta (Cat. de la C. 59-67).

Tant la catequesi sistemàtica com l'ocasional són importants. Convé que procurem organitzar una catequesi sistemàtica que no es limiti a l'etapa infantil que aprofitem totes les avinenteses de catequesi ocasional, que també té uns continguts establerts, encara que caldrà adaptar-la a cada situació.

9. Prioritat de la catequesi d'adults.

Hauria de ser l'arquetipus de l'acció catequètica de l'Església. Sense deixar d'ocupar-nos de totes les edats, és necessari un esforç seriós perquè la catequesi d'adults, que sempre serà minoritària, no es quedi en un mer desig o programa, sinó que esdevingui una realitat. Només a partir d'aquí podem pensar en la consolidació d'unes veritables comunitats cristianes. Per tant, us encoratjo a organitzar un grup de catequesi d'adults a nivell de Parròquia o de comarca.

10. La catequesi és una responsabilitat de tota la comunitat cristiana; però l'acció catequètica queda assumida per unes persones concretes.

Gràcies a Déu, són molts els laics i religiosos i religioses que

exerceixen aquesta missió eclesial. Cal que la veritable motivació no sigui la manca de preveres, sinó el desig de respondre a la vocació de batejat i de confirmat.

El prevere ha de trobar el seu lloc específic en la catequesi: orientació general, formació de catequistes, celebracions: sovint també haurà d'exercir aquest servei com un cristià més.

Convé no escatimar ni temps ni energies per aconseguir una formació adequada dels catequistes. No n'hi ha prou amb la bona voluntat.

Els mitjans principals han de ser: les escoles de catequistes (i concretament l'Escola d'Estiu), els cursets i les sessions de preparació més immediats.

Encoratjo especialment l'organització d'Escoles de Catequistes, allà on sigui el moment.

Per descomptat que el primer que cal esperar d'un catequista és el testimoni cristianista.

11. El lloc propi de la catequesi és la comunitat, que normalment serà la parròquia.

A la diòcesi s'han donat normes sobre aquest particular referents a la catequesi de la Primera Comunió i de Confirmació.

La parròquia posa en comunió infants i joves de diverses procedències. La parròquia agermana les persones únicament per la convocatòria del Pare del Cel, i és una convocatòria oberta. La convocatòria d'altres institucions és normalment més ambigua.

Atenem-nos a aquestes normes diocesanes: p.e., avançar l'edat de la confirmació per assegurar que rebi aquest sagrament el màxim de nois possible; no ho considero una raó suficientment vàlida. L'edat de la confirmació s'ha acordat retardar-la fins als catorze anys o més enllà. Per a la primera comunió es recomana a les parròquies que vagin introduint els dos anys de preparació.

12. No s'ha d'anar tota la vida a catequesi, però cal vetllar sempre per l'educació de la fe.

Cal la connexió entre la catequesi i les altres accions pastorals: institucions, serveis, moviments, etc., sobretot pel que fa als adolescents i joves (C. de la C. 56-58). Tots aquests moviments i grups, no són catequesi pròpiament dita, respectant els seus objectius, tots han d'assegurar uns moments catequètics (F.B. 8).

13. **“Cal ensenyar amb tota cura les fórmules tradicionals de professió de fe i de pregària”** (D.G.C. 73).

“Una certa memorització de les paraules de Jesús, de passatges bíblics importants, dels manaments, de les fórmules de professió de fe, dels textos litúrgics, de les pregàries fonamentals, de les nocions-clau de la doctrina cristiana...” és el que convé retenir en la memòria per tal d'estructurar els coneixements de la fe i poder identificar-se en la seva formulació i ajudar la pregària.

14. **El Secretari Diocesà de Catequesi és l'organisme autoritzat per a promoure, orientar, furnir materials, organitzar escoles, curssets, etc.**

El Secretariat Diocesà treballa en coordinació amb el Secretari Interdiocesà de Catalunya i les Illes. Convé mantenir-hi comunicació per tal d'aprofitar-se dels seus serveis. Els materials del SIC els editats a la diòcesi, encara que no són oficials, sí que cobreixen força satisfactòriament les diverses edats de la catequesi.

15. **Finalment, cal tenir present que la catequesi és una acció eclesial, que fem enviats per l'Església.**

Per tant, cal fer-la en l'Església, des de l'Església, amb l'Església i per formar en la fe de l'Església.

Banyoles, Jornada de preveres, 15 de maig del 1.985.

Jaume Camprodon,

Bisbe de Girona

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Més d'agost.

- 21.— Rep visites.
- 22.— Al capvespre, assisteix a Maó, en la seu del Consell Insular a l'acte de presentació a Menorca del II Congrés Internacional de la llengua catalana.
- 23.— A migdia, visita dos sacerdots malalts, a Maó.
- 24.— Assisteix a les festes de Sant Bartomeu, de Ferreries, presidint la concelebració de la missa dels Caixers. Al capvespre, administra el sagrament del baptisme, dins de l'Eucaristia, a la parròquia de St. Rafael, de Ciutadella.
- 25.— Assisteix a les festes de Sant Lluís, i hi concelebra l'Eucaristia. Al capvespre, és a l'ermita de Sant Joan de Missa on assisteix a la festa i concelebra l'Eucaristia.
- 26.— Rep visites. Al capvespre fa visites a Maó i després és al Seminari.
- 27.— Rep visites.
- 29.— Rep visites.
- 30.— Reunió, al matí, amb el Consell d'assumptes econòmics de la diòcesi. Al capvespre és a Alaior i després a Maó, on visita a la Residència sanitària al Sagristà jubilat de la Catedral.
- 31.— Es reuneix amb membres de la Junta de la O.A.R. Ciutadella.

Mes de setembre.

- 1.— Visita la comunitat de religioses franciscanes de "Es Degolla-

dor", hi celebra l'Eucaristia i dina amb elles.

2.— Rep visites.

3.— Al matí és a Maó on visita un malalt, Càritas diocesana i altres visites.

4.— Al matí, té reunió amb el Vicari General i els tres arxiprestos.

5.— Rep visites. Al capvespre, concelebra l'Eucaristia al Seminari, en el dijous sacerdotal.

6.— Rep visites.

8.— Es a Sogorb (Castelló, on assisteix a la proclamació de Basílica de la Catedral d'aquella diòcesi.

9-14.— Es a Madrid, on assisteix juntament amb 13 menorquins més, al Congrés d'Evangelització i home d'avui.

16-21.— Dirigeix una tanda d'exercicis a 22 capellans de la arxidiòcesi de Barcelona, a la ciutat de Vilafranca del Penedès.

21.— Visita el bisbe emèrit de Vic, que es troba malalt.

22-24.— Es al seu poble de Navàs.

25.— Retorna a l'Illa.

26.— Rep visites. Al capvespre, assisteix uns moments a la xerrada sobre catequesi que fa Mn. Joan Busquets, de Girona, a la rectoria de Sta. Maria de Maó, pels capellans.

27.— Rep visites. Al capvespre, és uns moments al Seminari a la xerrada sobre catequesi pels capellans.

28.— Presideix el claustre de professors del Seminari, per a la preparació del nou curs. Després, rep visites. Al capvespre, a les 8 concelebra l'Eucaristia a la parròquia de St. Rafel, de Ciutadella, en la festa del titular.

29.— Al matí, concelebra l'Eucaristia al Centre Catequístic Sant Miquel, de Ciutadella. A migdia, assisteix a El Toro, a la reunió de començament de curs que hi celebra la parròquia de Ferreries. Presideix l'Eucaristia i al capvespre assisteix a la pregària comú.

30.— Rep visites. Al capvespre, a la parròquia de St. Antoni Ma. Claret administra el sagrament de la confirmació a una persona gran.

DEL CONGRÉS "EVANGELITZACIÓ I HOME D'AVUI"

Promogut per la Conferència episcopal espanyola, per mitjà de la Comissió episcopal de pastoral, després de temps llarg de preparació en la qual la nostra diòcesi ja havia treballat, es va dur a terme aquest Congrés, a Madrid, la setmana del 9 al 14 del passat mes de setembre. De la nostra diòcesi, a més del bisbe, hi van assistir 13 persones: cinc cape-

llans, una religiosa, dos membres d'Instituts seculars i cinc seglars, entre ells un matrimoni.

Pensam dedicar més espai a aquest Congrés en pròxims nombres del Butlletí, posant-hi les conclusions generals i les dels nou sectors que hi van fer feina. Podem dir que tant l'organització com tot el desenvolupament del Congrés va obrir camins i esperances. I també que comença l'hora d'aprofitar tots els seus valors per a la nostra diòcesi en un Postcongrés que segueixi la línia de la revisió de la nostra pastoral.

A continuació, publicam el text del missatge dels participants en el Congrés i també les paraules que va dirigir-hi el Papa Joan Pau II.

Missatge del Congrés: Evangelitzar aquí i avui.

Els 1.500 participants en el Congrés "Evangelització i home d'avui" saluden el Poble de Déu de les nostres Esglésies. Pau en el Senyor!

Aquests dies han estat una experiència de l'Esperit. L'heu preparada amb les vostres reflexions i l'heu ajudada amb la pregària de molts de vosaltres. És per això que us devem "el que hem vist i escoltat (1 Joan 1,4).

Ens hem sentit, en conjunt, com evangelitzadors mediocres, covards, a vegades dividits, rutinaris. Ens sobren paraules. I ens manca la Paraula. Perquè evangelitzar és abans que res viure com Jesús, però no solament d'amagat, sinó a plena llum, confessar-lo davant el món amb senzillesa, i sense cap més poder que el Seu: el de servir desinteressadament a tots els éssers humans, amb preferència indiscutible pels pobres. Solament estimant així és com es revela plenament a Déu.

Des de la veu —i els silencis— dels pobres, els allunyats i els marginals, Déu ens ha fet experimentar novament la urgència del "iaí de mi si no evangelitzo! (1 Cor 9, 16). Ens ha fet redescobrir que la mesura del cristià la dóna la seva capacitat d'evangelitzar. I la seva disponibilitat per a deixar-se evangelitzar pels qui creuen com ell, pels qui ofereixen autèntics valors humans, encara que no creguin, i per aquells qui li exigeixen i el qüestionen denunciant les seves incoherències com a creient.

En "l'avui i l'aquí" de la nostra societat hi ha manca de pa, de treball, de cultura i... comença a mancar el caliu de la família. Però juntament amb la fam de pa hi ha molts germans amb fam de sentit per a les seves vides. Hi ha també qui s'ha constituït a si mateix en raó de viure, hi ha qui ja desespera de trobar raons per a lluitar i viure.

Creiem que evangelitzar avui i aquí demana compartir el nostre pa

amb tothom fins on arribi i oferir joiosament la nostra raó de viure, que no és altra que Crist Jesús.

Això ens obliga a lluitar, més que ningú, per tot ésser humà que necessita ser alliberat, i ens exigeix viure com el que més les grans causes de l'home que l'egoisme humà —i el nostre també— profana diàriament: pau, justícia, drets humans, treball, llibertat, família...

Tot allò que repercuteix en l'home concret i l'ajuda a créixer com a persona i com a germà, fa visible i creïble en la nostra societat la Paraula de Jesús.

Això exigeix de l'Església, —de tots nosaltres—, viure la conversió d'una manera permanent. Ja que no som nosaltres els que salvem. Salva Crist. Però, per voluntat seva, no sense nosaltres.

Cap cristià no pot defugir aquesta tasca apassionant i urgent. Ni pretendre viure-la d'una manera individualista, sinó mitjançant l'esforç diari de comunió amb tota l'Església, posant la causa de Jesús per damunt de totes les seves particulars interpretacions. El Congrés ens ha fet experimentar que aquesta comunió és difícil, però possible. I, certament, indispensable per a que el món cregui (Joan 17, 21).

El Congrés acaba. Però el més important és que l'Evangelització continui. I que es realitzi una nova presència activa dels cristians, com a tals, en aquesta nova societat.

Per a aquesta tasca, l'Església necessita especialment de les més joves generacions de creients, del coratge de viure creativament les intuïcions i conclusions d'aquest Congrés, i de la força d'uns testimonis nous que ens portin a tots a viure-les.

MADRID, 14 de setembre 1.985

Paraules del Papa Joan Pau II als congressistes.

“Me es sumamente grato enviar un cordial saludo a todos los participantes en este importante encuentro eclesial que, tras meses de reflexión, oración y estudio en vuestras comunidades y parroquias, os ve ahora reunidos en Madrid para celebrar el 2º Congreso de Evangelización que los obispos españoles han promovido con el fin de activar e intensificar la fuerza misionera y el dinamismo apostólico de los católicos de la amada España.

Como sucesor de Pedro y en mi solicitud por todas las Iglesias, es para mí motivo de consuelo y de acción de gracias a Dios Nuestro Padre ver como con constancia y espíritu de servicio se va llevando a la práctica el programa pastoral que vuestros pastores trazaron conjuntamente a raíz de mi primera visita apostólica a vuestro querido país.

El Congreso que hoy termináis es una parte importante de aquel programa pastoral encaminado a fortalecer y vivificar la fe y la acción evangelizadora de los católicos españoles, de los diferentes grupos y comunidades. El esfuerzo que durante casi un año habéis venido realizando en grupos de trabajo en cada una de las diócesis ha de hacerse ahora fecundo. Mi voz en esta ocasión quiere ser la voz de Jesús, que hoy os dice a vosotros, a los presentes y a los ausentes, a los padres y madres de familia, a los profesionales, a los educadores, a los catequistas, no menos que a los religiosos, sacerdotes y obispos de las Iglesias en España: "Id por el mundo entero y predicad el Evangelio a toda creatura".

Por medio de vuestras palabras y vuestras buenas obras, Jesucristo resucitado, Guía y Maestro de todos los hombres, quiere seguir iluminando y acompañando con la luz de la fe a vuestros hijos y amigos, a vuestros vecinos y compañeros de estudio o de trabajo, a todos los fieles que comparten la vida con vosotros.

El Concilio Vaticano II afirma solemnemente: "La vocación cristiana, por su propia naturaleza, es también vocación al apostolado". Esta afirmación, que ha sido siempre verdad para todos los cristianos, tiene hoy especiales razones para ser recordada y vivida. Los católicos españoles tenéis que profesar, vivir y anunciar vuestra fe en una sociedad en la que los valores morales y del espíritu se ven, a veces, atacados por intereses y concepciones de corte materialista y en la que no faltan quienes tratan de presentar la religión y la fe como algo oscurantista y arcaico.

Unidad en la fe.

Ante estas situaciones, que como católicos comprometidos no podéis por menos de deplorar, no os dejéis dominar por el desconcierto o el desánimo. Bajo la dirección e impulso de los pastores, buscad el remedio de fondo a vuestros problemas en una decidida intensificación de la acción evangelizadora a todos los niveles a fin de que podáis alcanzar "la unidad de la fe y del conocimiento del Hijo de Dios, como personas adultas, a la medida que corresponde a la plenitud de Cristo".

No faltan, por desgracia, hijos de la Iglesia que parecen no preo-

cuparse por cultivar el don de la fe que recibieron, ni se esfuerzan por vivir en conformidad con los mandamientos de Dios y las directrices de la Iglesia. A ellos hay que recordarles las palabras de Santiago: "Como el cuerpo sin el espíritu está muerto, así también está muerta la fe sin las obras". Por otra parte, a quienes se esfuerzan por vivir su fe cristiana poniendo en práctica las exigencias que dimanan del bautismo, les recuerdo las palabras y el ejemplo mismo de Jesús que nos exhortan a salir al encuentro de nuestros hermanos alejados, a hacer cuanto esté de nuestra parte para ayudarles a volver a la vida de la Iglesia.

Cuando volváis a vuestras parroquias de origen, comunidades y movimientos transmitid lo que habéis aprendido y sentido durante estos días. Trabajad con vuestros sacerdotes, formulad nuevas metas y objetivos apostólicos, renovad el dinamismo de vuestros ambientes. Pero sobre todo ofrecedos a Jesucristo y a la Iglesia como instrumentos del Evangelio. Ofreced vuestro tiempo, esfuerzo, juventud y entusiasmo para que pueda ser verdad en España el deseo de Jesús: que todos crean en ti, que todos vivan contigo, que vivan como hermanos y sientan el gozo de la paz y de la esperanza.

La mirada de la fe.

Durante las jornadas de trabajo del Congreso os habéis propuesto analizar las características del hombre destinatario de la evangelización. La mirada de la fe ha de arrojar nueva luz y esperanza. A la persona destinataria de la acción evangelizadora hay que conocerla, sí, pero sobre todo hay que amarla, acercarse a su mundo, tratarla con respeto, lealtad y confianza. A su manera, muchos hombres y mujeres que hoy se sienten alejados de la Iglesia nos están diciendo: "Queremos ver a Jesús". A todos ha de ser anunciada la Buena Nueva de Jesucristo. Es ésta la tarea primordial de la Iglesia que, a veinte años de distancia de la clausura del Concilio Vaticano II, os quiere recordar con tono de urgencia el compromiso misionero de todo creyente.

Cada Iglesia particular debe ser el sujeto adecuado de la acción misionera y evangelizadora, sin afán de protagonismos de personas o de grupos, sinó buscando la integración sincera en las instituciones de las diócesis y de las parroquias. Llevad a la comunidad las riquezas de vuestra espiritualidad y de vuestros carismas personales o institucionales. Haced entre todos una comunidad real y fraterna, presidida por el obispo en comunión con el Papa, junto con los sacerdotes, religiosos, religiosas y demás agentes de pastoral.

Renacimiento apostólico.

En este renacimiento apostólico, no olvidéis la necesidad de seguir anunciando el Evangelio de Jesucristo en todos los caminos y lugares del mundo. La Iglesia española tiene una gran historia misionera en Hispanoamérica, en Africa, en Asia. Deseo recordaros la llamada que hice, en octubre del año pasado en Zaragoza, a un renovado empeño misionero con ocasión del ya cercano V Centenario de la Evangelización de América. Al concluir las jornadas de este Congreso, os aliento a ser verdaderos apóstoles de Jesucristo, dedicandoos con entusiasmo y esfuerzo a difundir el Evangelio y las enseñanzas de la Iglesia, haciendo frente a las tinieblas del agnosticismo y de la incredulidad con la luz de la revelación y de las buenas obras.

La Virgen María, presente en vuestras tierras, en vuestros campos y ciudades, en vuestros hermosos santuarios y en la intimidad de vuestras casas os acompañe en esta gran misión apostólica. Con estos deseos impartido de corazón a todos mi bendición apostólica.

DE LA SANTA SEU

MENSAJE PONTIFICIO PARA EL DOMUND/85

¡Queridísimos Hermanos y Hermanas!

Cada año la Iglesia, en la solemnidad de Pentecostés, revive con gozo inefable los inicios de su propia existencia y de la obra evangelizadora **destinada a todos los pueblos de la tierra**. Por tanto, en esta fecha tan significativa, me complace enviar, como de costumbre, mi "Mensaje para la Jornada Misionera Mundial", que se celebrará en el próximo mes de Octubre.

1.—La Iglesia nace del soplo del Espíritu Santo en el día de Pentecostes.

Los Apóstoles, fieles al mandato de Cristo, se reunieron en el Cenáculo para orar y reflexionar, junto a María. En aquellos hombres privilegiados aletea un sentimiento de temor ante el mandato que el Maestro les ha confiado: **"Id... y haced discípulos de todas las naciones, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo...** (Mt. 18, 19). Temor por las recientes amenazas de los Judíos, por su incompreensión de muchas afirmaciones del Señor, y, sobre todo, por la experiencia de su propia insuficiencia y de sus límites para corresponder al mandato divino. Aquellos primeros Apóstoles, ni cultos ni audaces, se apiñan en torno a quien consideran como Madre propia y fuente de esperanza y de confianza.

Y he aquí que, de improviso, se realiza la "transformación", al soplo poderoso del Espíritu Santo. Una transformación radical de la mente y del corazón: los Apóstoles experimentan como un abrirse de su inteligencia, se sienten invadidos por un incontenible fervor dinámico, es-

tán dominados por un único impulso: anunciar, comunicar a los demás cuanto ellos contemplan en una luz nueva, solar. El Espíritu recompone en ellos, como en un maravilloso mosaico, todas las palabras pronunciadas por Cristo.

Nace así la Iglesia. Nace en el día de Pentecostés. “Nace —como recordé en mi homilía de la clausura del XX Congreso Eucarístico Nacional de Milán el 22 de Mayo de 1983— bajo el soplo potente del Espíritu Santo, que impulsa a los Apóstoles a salir del Cenáculo y a comenzar su misión. **Se dirigen a los hombres y se ponen en camino por el mundo para hacer discípulos de todas las naciones**”.

2.— La Iglesia, comunidad en perenne estado de misión.

La Iglesia aparece, por tanto, desde el primer momento de su constitución, como la comunidad de los discípulos, cuya razón de ser es la actuación en el tiempo de la misión del mismo Cristo, **la evangelización de mundo** (Cfr. **Lumen Gentium**, 17 a; **Ad Gentes**, 2 a; 5 a; 6 f; 10). Es, por consiguiente, **comunidad en permanente estado de misión, es comunidad misionera, cuyos miembros están unidos en un solo cuerpo para ser enviados a las gentes** (Cfr. **Ad Gentes**, 36); si dentro de esta comunidad existen diversos roles, funciones y “carismas” (Cfr. 1 Cor. 12, 4 y sig.), con todo, la vocación misionera es común a todos (Cfr. **Lumen Gentium**, 17 b; **Ad Gentes**, 35-36): a los Obispos, a los Sacerdotes, a los Religiosos, a las Religiosas y a los Seglares.

Todos, indistintamente, están llamados a realizar, según su propia vocación específica y sus propias condiciones y posibilidades, la misión del Redentor. (Cfr. **Ad Gentes**, 28). Todos deben sentirse comprometidos en el único mandato misionero: **abrir espacios en el mundo a la Buena Nueva que nos ha anunciado Cristo**, para que se cumpla la profecía del Salmista: “A toda la tierra alcanza su pregón y hasta los límites del orbe su lenguaje” (Sal. 19'5).

No sólo en consecuencia deben sentirse comprometidos los que específicamente trabajan en las líneas avanzadas de la evangelización, los “misioneros” propiamente dichos, sino también todos los Sacerdotes y personas consagradas que, en el ámbito de su propia actividad, deben inculcar en los fieles el sentido del deber misionero.

También a los Seglares corresponde el arduo deber de evangelizar en profundidad el tejido social y cultural en el que viven, tanto en los países a los que no ha llegado aún el anuncio de la fe, como también en los países donde el cristianismo tiene urgente necesidad de ser revitalizado, para adquirir una nueva y más incisiva fuerza de penetración.

3.— Los jóvenes, esperanza de la evangelización.

Si este compromiso es común, como he dicho, a todos los componentes de la Iglesia, atañe de modo particular a los jóvenes y a las jóvenes. Por tanto, en este Año Internacional de la Juventud hago un llamamiento especial a sus energías, a su generosidad, a su inteligente dedicación, que jamás falla cuando se trata de sostener una justa causa.

En la perspectiva del tercer Milenio, que se avecina, y en este momento crucial de la historia humana, en el que una oscura amenaza de destrucción y de aniquilamiento parece oprimir a nuestro mundo, os llamo, os exhorto, en nombre de Cristo Señor, a constituíros en anunciadores del Evangelio, a difundir con todas vuestras fuerzas la Palabra salvadora, la verdad de Dios, ya sea ofreciendo con vuestra vida un testimonio del reino escatológico de verdad y de amor, ya dedicándoos concretamente a la transformación, según el Espíritu evangélico, de toda la realidad temporal (Cfr. Carta a los Jóvenes y a las Jóvenes del mundo, n. 9), venciendo la tentación del desaliento que conduce al encogimiento sobre sí mismo y a la falta de compromiso.

No son tiempos para los temores, ni para delegar en los otros este deber, difícil, sí, pero sublime. Cada uno, como miembro de la Iglesia, debe asumir su parte de responsabilidad; cada uno de vosotros debe hacer comprender al que está a su lado, en la familia, en la escuela, en el mundo de la cultura y del trabajo, que Cristo es el Camino, la Verdad, la Vida, que solamente Él puede vencer la desesperación y la alienación del individuo, dando plena explicación a la existencia del hombre, criatura dotada de una altísima dignidad porque ha sido hecha a imagen y semejanza de Dios. Es preciso proclamar y dar a conocer la Verdad salvífica a todos los hombres, porque **no es posible quedarse indiferente ante millones y millones de personas que todavía no conocen o conocen deficientemente los tesoros inestimables de la Redención.**

Han pasado dos mil años desde el "euntes, docete" de Cristo: pues bien, aquel mandato parece haber sufrido en algunos lugares un frenazo, mientras que en otros parece que avanza con mucha lentitud.

Os llamo, por tanto, Jóvenes de todo el mundo, y os envío como Cristo envió a los Apóstoles, con la fuerza que viene de la Palabra del mismo Cristo: **¡El futuro de la Iglesia depende de vosotros, la evangelización de la tierra en los próximos decenios depende de vosotros!**

¡Sed Iglesia! Rejuvenecedla, mantenedla joven, con vuestra entusiasta presencia, imprimiéndole por doquier vitalidad y vigor profético.

Cristo os necesita para proclamar la verdad, para llevar el anuncio de la salvación por los caminos del mundo; necesita vuestro corazón generoso y disponible para manifestar a todos los hombres su amor infinito y misericordioso. ¡Animad, sensibilizad a vuestros coetáneos, a vuestras comunidades; encended por todo el mundo la llama de la fe: sólo así podrá ser vencido el demonio de la droga, sólo así podrán ser derrotados definitivamente el azote de la violencia, el azote del secularismo y del hedonismo, que enturbian y desvían tantas preciosas energías juveniles!

Sólo así podrá abrirse a un fecundo y constructivo diálogo el alma de tantos hermanos que pertenecen a religiones diversas. Y en esta empresa entusiasmante, como los Apóstoles desde el día de Pentecostés, dejaos guiar siempre dócilmente por el Espíritu, “agente principal de la Evangelización” (**Evangelii Nuntiandi**, 75), que sostiene, ilumina, conforta, y perfecciona todo.

4.—La cooperación misionera: compromiso grave y urgente de todo el Pueblo de Dios.

Dirijo, sin embargo, a todos los fieles ésta mi exhortación a reflexionar con mucha atención sobre estos considerandos arriba expuestos. En realidad, todos los fieles, todos los Miembros de la Iglesia, “misionera por su naturaleza” (**Ad Gentes**, 2 a), son “enviados”, son corresponsales para la extensión del Reino de Dios.

Por otra parte, si se pasa rápidamente revista a las necesidades de la actividad misionera y a la situación alarmante de esa gran parte de la humanidad a la que todavía no ha llegado el anuncio evangélico, se siente, en lo íntimo de la propia conciencia, la urgencia apremiante del mandato de Cristo, y se advierte **la gravedad del deber, que incumbe a todo cristiano, de favorecer el progreso de la evangelización.**

En efecto —dice S. Pablo—, “¿cómo van a invocarlo sin creer en Él?, y ¿cómo van a creer sin oír hablar de El?; pero, ¿cómo oirán sin nadie que anuncie su Palabra?, y ¿cómo la van a anunciar sin ser enviados?” (Rom. 10, 14-15).

Como comunidad, como Cuerpo místico de Cristo, la Iglesia acompaña y sostiene el esfuerzo misionero de sus miembros, indicando las modalidades más oportunas de la cooperación para que cada uno pueda contribuir personalmente.

Estas modalidades son múltiples, innumerables los medios; sin embargo, en la actual celebración del DOMUND, deseo subrayar la importancia específica de algunos de estos medios, corroborados por la expe-

riencia, no exclusivos, pero sí privilegiados en cuanto que están estrechamente unidos a la sede de Pedro: las Obras Misionales Pontificias.

5.—Las Obras Misionales Pontificias, instrumento privilegiado de la cooperación.

Las Obras Misionales Pontificias son, como se lee en sus Estatutos, “el instrumento oficial y principal de todas las Iglesias para la cooperación misionera” (Estatutos de las O.M.P., Roma, 1980, Cap. 1, n. 2). “Estas obras —afirma el Concilio— deben ocupar con todo derecho el primer lugar, pues son medios tanto para infundir en los católicos desde la infancia el sentido verdaderamente universal y misionero, como para estimular la recogida eficaz de subsidios en favor de todas las misiones, según las necesidades de cada una” (Ad Gentes, 38). En efecto, ellas son los instrumentos activos, modernos, dinámicos, para sostener, en todas sus dimensiones, la acción directa de los misioneros que se encuentran en primera línea; para asegurar la ayuda indispensable a la población confiada a sus cuidados pastorales.

Las Obras Misionales Pontificias son el instrumento de la caridad del Pueblo de Dios, del milagro de amor fraterno, que cada año se renueva en beneficio de muchos, aunque sus efectos desgraciadamente no pueden llegar a todos.

Entre ellas, la Unión Misional de los Sacerdotes, Religiosos y Religiosas, es precisamente, de las cuatro Obras, la que mantiene viva en lo fieles la conciencia del deber de la cooperación misionera, por medio de los guías del Pueblo de Dios, oportunamente formados y “educados” en el espíritu misionero, que forma parte intrínseca de su vocación, por medio del constante trabajo de animación que lleva a cabo esta benemérita Obra.

Por esta razón, deseo repetir una vez más a todos los Sacerdotes, Religiosos, Religiosas, miembros de Institutos Seculares, a todos los que tienen el gozo de vivir una vida consagrada, de trabajar no aisladamente, sino en estrecha unión, bajo el signo del mismo ideal y del mismo común empeño: ¡La Pontificia Unión Misional os ofrece esta oportunidad, formándoos en el espíritu misionero, sosteniéndoo, ayudándoos en vuestro camino!

Confío en que este Mensaje, dirigido a todos los fieles de cada una de las Iglesias locales, despertará en cada uno el deber de respaldar las Obras Misionales Pontificias que, lamentablemente, todavía no son conocidas ni están organizadas en todas partes.

Sosteniendo las Obras Misionales Pontificias, cada cristiano podrá

sentirse parte viva y vital de la Iglesia Universal y penetrar el sentido más auténtico de su catolicidad, ya que las Obras Misionales Pontificias son el medio más eficaz para que todos los cristianos, cooperando en el esfuerzo misionero de la Iglesia misma, se sientan y sean a todos los efectos las "piedras vivas" (cfr. 1 Pt. 2,5) que edifican el Cuerpo Místico.

Actuemos de forma que los que en tantas partes del mundo extienden sus manos hacia nosotros implorando ayuda, puedan decir un día con el Apóstol: "Ahora tengo lo necesario y hasta lo superfluo; he quedado bien provisto con vuestros dones... que son un incienso perfumado, un sacrificio aceptable que agrada a Dios" (Fil. 4, 18).

¡Que María Santísima, Madre de Cristo y Madre de la Iglesia, os acompañe en este generoso empeño misionero!

A todos imparto mi Bendición Apostólica, propiciadora de abundantes favores celestiales.

Dado en el Vaticano, el día 26 de Mayo, Solemnidad de Pentecostés, del año 1985, séptimo de mi Pontificado.

Juan Pablo II

MENSAJE DEL SANTO PADRE PARA EL DÍA DE LAS MIGRACIONES 1.985

Venerados hermanos,
Queridísimos Hijos e Hijas de la Iglesia:

1.- Quisiera que este mensaje para la Jornada Mundial de la Emigración, que las Iglesias particulares celebrarán en el curso del año litúrgico, llevase la expresión de mi afecto, de mi solicitud y de mi preocupación por los millones de personas implicadas en uno de los más complejos y dramáticos acontecimientos de la historia: las migraciones. El argumento merece todo el interés y suscita vivas preocupaciones; en efecto, últimamente, las migraciones han asumido el aspecto deshumanizante de la persecución: política, religiosa, ideológica y racial. Esto imprime un estigma en el rostro de los prófugos, de los refugiados, de los expulsados, de los exiliados: hombres y mujeres, ancianos o jóvenes e incluso niños, con frecuencia privados trágicamente de sus padres.

Produce, sin embargo, un gran alivio, el hecho de que la Iglesia se abre globalmente a la compleja variedad del mundo de las migraciones, para indicar y ofrecer condiciones de supervivencia, de vida, de trabajo y, sobre todo, para crear un ambiente que se caracteriza por el profundo respeto de los derechos humanos fundamentales. Sólo en tal ambiente, estos Hermanos y Hermanas nuestros podrán superar con menor dolor el drama de una inserción que, para ellos, es a menudo traumatizante, por su dificultad natural para adaptarse y abrirse, o porque deben enfrentarse a una convivencia humana que no deja de ser hostil, cerrada e intolerante hacia todo aquello que se puede considerar diferente, o que puede proporcionar dificultades de orden social o económico.

Deseo, al mismo tiempo, expresar mi aprecio por las numerosas iniciativas legislativas y sociales puestas ya por obra en los países que los acogen, con el fin de crear una atmósfera, no sólo de tolerancia, sino de comprensión y de fraternidad. Las Conferencias Episcopales, sobre todo, se han distinguido por sus valientes intervenciones, llenas de profunda inspiración evangélica.

Quisiera, no obstante, hacer una especial reflexión, en el presente Mensaje, acerca de esta ola de dramática movilidad que, desde un punto de vista pastoral, se presenta como un serio **problema de vida cristiana, en cuanto al aspecto de la integración eclesial.**

2.- El Concilio Vaticano II (cf. **Christus Dominus**, 18) ha puesto de relieve cómo las distintas condiciones de los hombres asumen, incluso en el interior de la comunión eclesial, una configuración con tramas complicadas, que sólo el respeto de los derechos y el cumplimiento de los deberes pueden ayudar a despejar.

Las Iglesias particulares saben que deben prestar la debida atención, para su integración eclesial, a todos los que, por cualquier motivo, se hallan viviendo fuera de su propia patria y de su comunidad étnica, respetando su derecho al ejercicio de la libertad (cf. Const. past. **Gaudium et spes**, 58).

La participación, libre y activa, a nivel paritario, con los fieles nacidos en las Iglesias particulares, sin límites de tiempo ni de restricciones ambientales, constituye, para los fieles inmigrados, la vía de la integración eclesial. Al tratarse de un proceso de autopromoción, es indispensable que éstos tengan la facilidad de comprender y valorar, y que se les asista y se les ayude a hacerlo en todo aquello que pueda ser asimilado en su experiencia existencial, en las formas y en el estilo de su cultura fundamental y en el pluralismo de sus identidades. Los fieles inmigrados, en el libre ejercicio de su derecho y deber de estar en las Iglesias particulares, en plena comunión eclesial, y de sentirse cristianos y hermanos con todos, deben poder seguir siendo ellos mismos completamente, en lo que se refiere a la lengua, la cultura, la liturgia, la espiritualidad y las tradiciones particulares, para llegar a aquella integración eclesial que enriquece a la Iglesia de Dios y que es fruto del realismo dinámico de la Encarnación del Hijo de Dios.

En el campo de la emigración, toda tentativa orientada a acelerar o retardar la integración, o sea la inserción, especialmente si está inspirada por una supremacía nacionalista, política o social, sólo puede sofocar

o perjudicar una deseable pluralidad de voces que surge del derecho a la libertad de integración que tienen los fieles migrantes en cada Iglesia particular, en donde la aceptación mutua entre los grupos que la componen nace del recíproco respeto cultural. Gracias a este derecho a la libertad de integración, la eclesialidad específica de sus países de origen, que los inmigrados llevan consigo, no se convierte en motivo de alienación y de alejamiento de la unidad de la fe, precisamente en cuanto universal y católica. La catolicidad de la Iglesia se destaca, en concreto, en la variedad de razas y culturas; y tal catolicidad implica una completa apertura hacia los demás, una disposición a compartir y a vivir la misma comunión eclesial. "Para la plena catolicidad, cada nación y cada cultura tienen un papel propio que desarrollar en el plan universal de salvación. Cada tradición particular, cada Iglesia local, debe permanecer abierta y atenta a las otras Iglesias y tradiciones; si permaneciese cerrada en sí misma, correría el peligro de empobrecerse también ella" (Enc. *Slavorum Apostoli*, 27).

En la Carta Encíclica sobre el trabajo humano, he exhortado a que se haga todo lo posible para que el fenómeno de la emigración, dentro de lo posible, comporte incluso un bien en la vida personal, familiar y social del emigrado, "en lo que concierne tanto al País donde llega, como a la Patria que abandona" (*Laborem exercens*, 23). Los emigrados, en efecto, no sólo aportan toda una existencia de trabajo, sino muy a menudo la riqueza de sus culturas y de sus tradiciones.

3.- La libre integración de los emigrantes, en su evolución y en su realización, se funda en la naturaleza misma de la Iglesia, que es una realidad de fe y de caridad. Las Iglesias particulares son comunión en un mismo Cuerpo, el Cuerpo Místico de Cristo. Son la Iglesia, con los distintos ritos y con tradiciones litúrgicas, culturales y religiosas diversas. Son la Iglesia, que contempla en los fieles inmigrados a personas a las que se deben brindar todos los medios para que puedan crecer en la vida de fe y de caridad, ayudándoles a reforzar y a intensificar plenamente su vida eclesial, como cuando se encontraban en sus países de origen. Por lo tanto, las Iglesias particulares se preocuparán por poner a su disposición sacerdotes, religiosos y religiosas, laicos de Institutos seculares y laicos, para ofrecerles liturgias apropiadas, celebraciones en su propio idioma, dentro del respeto de sus legítimas costumbres, el consuelo de la Palabra de Dios, también por medio de visitas personales o familiares, y harán sentir la presencia de la Iglesia en su vida diaria, en sus ba-

Deso, al mismo tiempo, expresar mi aprecio por las numerosas familias. Los inmigrados se sentirán, de esta manera, comprendidos y secundados en sus relaciones sociales y de trabajo, y acompañados en los momentos difíciles del dolor, lo mismo que en el descanso y en las diversiones.

Hay que reconocer que son muchos los problemas originados por la variedad de idiomas, de nacionalidades, de tradiciones cristianas, de valores culturales, de distintas intensidades de vida religiosa, que pueden dificultar, y complicar, la colaboración, el entendimiento y las perspectivas comunes. Pues bien, si la complejidad de las situaciones exige una gran entrega y disponibilidad, a menudo heroica, las Iglesias particulares tienen la conciencia y la certidumbre de que el Espíritu Santo sabrá suscitar en ellas dones y carismas que la pastoral acogerá, favorecerá y desarrollará con alegría y con empeño.

Mi pensamiento va también a los beneméritos Institutos de Vida Consagrada, donde se forman religiosos y religiosas que, en virtud de su entrega radical a la edificación del Cuerpo Místico de Cristo, están listos incluso a trabajar en una pastoral difícil, especialmente en favor de los migrantes más abandonados y necesitados, de los refugiados, deportados, exiliados y perseguidos. Justamente en medio de aquellos que se hallan involucrados en la movilidad, se encuentran a veces seminaristas, sacerdotes, religiosos, religiosas y laicos consagrados y comprometidos. En el misterio de la Providencia de Dios y con la asistencia de las Iglesias particulares en las que se hallan, ellos pueden llegar a ser operadores privilegiados de la pastoral migratoria.

Las Iglesias particulares de los países y poblaciones de mayoría católica y cristiana deben además afrontar el deber, con frecuencia urgente, de dar vida al **apostolado de la primera evangelización misionera** entre la multitud de inmigrados que no son cristianos. Es posible que, de esos países de donde provienen tales inmigrados, hayan sido expulsados también misioneros y misioneras que conocen el idioma, la cultura, los valores y las tradiciones y, pueden, por lo tanto, convertirse en apóstoles, listos a ofrecer su competencia y su disponibilidad a los Pastores responsables.

4.- Me he detenido en algunos breves aspectos de la importancia religiosa de una inmensa realidad humana e histórica: las migraciones de nuestra época, a la luz del designio trascendente de Dios, para descubrir su lugar en la tarea de salvación realizada en la Iglesia y por la Iglesia.

Aprovecho esta oportunidad para recomendar que se multipliquen,

en todas formas, los esfuerzos por dar una valoración humana, política y sociológica al complejo fenómeno de las migraciones, precisamente en sus dramáticos y preocupantes aspectos negativos: hombres políticos y sociólogos han dado, y podrán dar, una gran aportación para aliviar y, en la medida de lo posible, eliminar las causas de éstos. La Iglesia, por su parte, no ha dejado, ni dejará de obrar, con creciente empeño, para que su propia acción de caridad se armonice con lo que realiza la sociedad civil.

Ojalá este Mensaje pueda ayudar a superar, en el campo de las migraciones, aquellas barreras que se levantan, no sólo contra una justa integración, sino que se oponen a una auténtica fraternidad evangélica (cf. **Hechos** 2,42-28; 4,32-35). Y pueda también contribuir a realizar la unión entre los inmigrados y las poblaciones autóctonas adonde ellos llegan, dando la posibilidad a todos de hacer resonar en el propio acento la misma y única expresión de fe y de amor a Jesucristo, Redentor del hombre!

A todos vosotros, amadísimos Hermanos y Hermanas, mi Bendición Apostólica.

Dado en el Vaticano, el 16 de Julio del año 1.985, séptimo de mi Pontificado.

Comunicado de prensa.

JORNADA MUNDIAL DE LA PAZ 1.986

Su Santidad Juan Pablo II ha elegido para la XIX Jornada Mundial de la Paz, el siguiente lema: "LA PAZ, UN VALOR SIN FRONTERAS", con el slogan: "NORTE-SUR, ESTE-OESTE: UNA SOLA PAZ".

Con este lema el Santo Padre desea poner de relieve el carácter universal de la paz, y, al mismo tiempo hacer reflexionar sobre la correlación existente entre la solicitud por la paz y por la justicia social.

A este tema — que se inspira en el Concilio Vaticano II (Constitución pastoral "**Gaudium et spes**") y en la Encíclica de Pablo VI "**Populorum progressio**" — el mismo Juan Pablo II se ha referido ya en los Mensajes para la Jornada Mundial de la Paz de los dos últimos años y en el Discurso al Cuerpo Diplomático acreditado ante la Santa Sede, el 12 de enero de este año.

Ahora el Santo Padre propone que se profundice en esta problemática, examinando de qué manera la búsqueda de justas soluciones a las diferencias sociales existentes entre Norte y Sur contribuya a mitigar

las tensiones en las relaciones entre Este y Oeste, y cómo a través del diálogo y del acuerdo entre Este y Oeste derivan una mejor posibilidad de desarrollo y mayores recursos en favor de los pueblos del Tercer Mundo. Pide que los dos aspectos del problema no se consideren separadamente. La preocupación del Santo Padre es que el mundo actual sea solidario en la búsqueda de una paz auténtica, que se fundamente en la verdad, en la justicia y en el amor sincero para cada persona y para todos los pueblos, sin discriminación alguna.

Punto central sigue siendo el desarrollo integral del hombre y de las naciones. En los últimos años la problemática del desarrollo ha sufrido cambios y han surgido nuevas cuestiones. Calamidades naturales y tragedias humanas — recordemos la del hambre — afectan hoy dramáticamente a enteras regiones de la tierra.

Al mismo tiempo se han consumido energías y recursos valiosos en los conflictos y en la carrera a armamentos cada vez más sofisticados. La Iglesia desea ante todo recuperar el puesto fundamental que le compete al hombre, considerado en todos los aspectos de su ser y de su vocación, y por consiguiente la centralidad y universalidad de los valores espirituales, éticos y culturales que constituyen su dignidad, sus derechos y sus aspiraciones.

Deben ser promovidas también aquellas actitudes y virtudes que favorecen el auténtico desarrollo, la justicia y la paz: la solidaridad y la fraternidad universal, la colaboración y el respeto mutuo, la interdependencia y la autosuficiencia económica. Por otra parte, deben desarrollarse el diálogo, la tutela y promoción de los derechos humanos, la voluntad de construir las estructuras institucionales, políticas y jurídicas para una paz global.

Este objetivo está en el ánimo del Año Internacional de la Paz, proclamado por las Naciones Unidas para el 1986, y que será inaugurado el 24 de octubre de 1985, con ocasión del 40 aniversario de la fundación de la ONU.

Este objetivo debe constituir para todas las naciones y para cada hombre un imperativo moral. No se trata de un lujo para unos pocos que quieren estar implicados en ello. Ante las situaciones de sufrimiento de gran parte de la humanidad, ante las incomprensiones entre naciones y el desafío representado por la carrera a los armamentos, la llamada del Santo Padre a la paz se dirige al corazón y a la mente de cada persona de buena voluntad. Esta llamada, clara y apremiante, nos interpela a todos: "La paz en un valor sin fronteras"; sobre Norte-Sur, Este-Oeste aletee una sola paz.

ESGLÉSIA DE MENORCA DE LA NUNCIATURA APOSTÒLICA

Carta de salutació del nou Nunci.

Madrid, 17 de setembre de 1.985

Excelencia:

Acabo de pisar terra espanyola para dar comienzo a la tarea, que el Santo Padre me ha confiado, y me apresuro a enviarle un cordial y fraternal saludo, con la esperanza de poder hacerlo en persona, en alguna próxima ocasión, que se presente.

Vengo con el mejor deseo de prestar mi colaboración, como representante del Papa, a la comunidad eclesial española y a sus Pastores, que me tendrán siempre a su entera disposición.

Le ruego haga llegar mi saludo a sus sacerdotes, religiosos, religiosas y seculares, a cuyas oraciones encomiendo el éxito de mi misión y a quienes correspondo con el cotidiano recuerdo en mi plegaria ante el Señor.

Aprovecho esta oportunidad para expresar a V.E. los sentimientos de mi más sincero afecto en Cristo.

Mario Tagliaferri
Nuncio Apostólico

11 - NOVEMBRE DEL 1985

NECROLOGIA

D. VICENTE MAYOR GIMENO FUNDADOR DE LA MUTUALIDAD DEL CLERO

El día 3 de agosto de este año, moría en el Sanatorio de San Pedro de Madrid, D. Vicente Mayor Gimeno. Uno de los sacerdotes que, sin duda, más ha trabajado por el Clero español en estos últimos años.

Hombre lleno de cualidades, de una inteligencia preclara y de una voluntad excepcional, D. Vicente Mayor que además de sacerdote había cursado los estudios de abogado, puso a partir del año 1941, su entusiasmo al servicio del ideal al que consagró su vida entera: ayudar a todos los sacerdotes de España a vivir una vida con dignidad, teniendo cubiertas las necesidades de tipo sanitario y asistencial más vitales, de la forma más decorosa.

A los 88 años de edad, todavía casi con arrestos para continuar su obra y con plena conciencia de que había entregado su vida a Dios y a la Iglesia, D. Vicente Mayor Gimeno fué a recibir el premio que sin duda tenía preparado para él, el Señor de la Misericordia y primero de los Sacerdotes. Descanse en paz.